

Драга браћо и сестре,

Да ли сте се некада запитали зашто свете апостоле Петра и Павла славимо заједно и зашто су на иконама приказани загрљени? Вјерујем да се одговор крије управо у томе што су ова два човјека, различитих карактера, животних путева и погледа, своје јединство пронашла у Христу. Њихов загрљај зато није слика истовјетности, већ свједочанство да људи могу припадати једни другима и онда када се разликују, уколико истински припадају Христу. Мени се чини да су они прије свега препознатљиви по двјема озбиљним слабостима које, уколико их човјек не савлада и не превазиђе, могу постати велика опасност.

Довољно је да се присјетимо да се један од њих, Петар, одрекао Христа, док је други, Савле, касније апостол Павле, прогонио Христа. За Петра нико никада не би рекао да је кукавица или да му недостаје храбрости, али се он у одсудном часу уплашио. Савлу нико није могао порећи да је био изванредан познавалац Божијег закона, па је ипак, заслијепљен својом сигурношћу да исправно служи том закону, прогонио Христа.

У чему је Петров проблем? Чини ми се да је у томе што се ослања на сопствену снагу. „Ако се сви саблазне, ја нећу“, говори он, а онда се покаже слабим. Савле је дисциплинован, учен и ревностан, испуњава све по закону и живи у увјерењу да савршено зна шта Бог хоће. Петар се од сигурног ученика претвара у најнесигурнијег и тек тада истински постаје свјестан себе, док Савле од самоувјереног законика и прогонитеља постаје слијепац који тумара у тами и слуша страшне ријечи: „Савле, Савле, зашто ме гониш?“

До тог часа Савле је мислио да познаје Бога, да зна шта Бог мисли, ко су богохулници, ко припада Богу, а ко му не припада, ко је у истини, а ко није. Замислите само какав потрес доживљава човјек који је вјеровао да се потпуно посветио Богу и да све чини у Његово име, а онда, кроз тај глас који га по имену дозива, схвата да му се обраћа сам Бог и открива да је, заправо, гонио Бога. Богослужитељ се у Савлу показао као богопрогонитељ, ето куда га је одвела самоувјереност у сопствено богопознање.

Петар је вјеровао да добро познаје себе, па је говорио: „Ја те никада нећу оставити.“ Потом је болно открио колико мало познаје себе и колико је слаб. Управо у часу када се руши слика коју су имали о себи почиње њихово истинско преображење: Петар кроз

сузе прихвата истину о сопственој слабости, а Савле у тами први пут заиста чује Бога којем је мислио да служи.

Браћо и сестре, овдје смо се сабрали да бисмо се изнова поучили колико су Цркви потребни и Петар и Павле. Ако си човјек дома и домаћинства, ожењен човјек или удата жена, онда си сличан Петру, и то је лијепо. Али ако вјерујеш да си довољно јак, храбар и непоколебљив, управо ту почиње опасност. Ако си човјек пута и путовања, човјек идеја и трагања, ученик или учитељ, онда си сличан Павлу. Али ако мислиш да знаш све, да знаш ко је Бог и шта је истина, управо ту се крије невоља. Најкраће речено, Петар је дом, кућа и отаџбина, а Павле пут и дијаспора; Петар је чувар сјећања који се стара да се ништа не изгуби, док је Павле трагалац за новим који не допушта да се све запарложи.

Народе хришћански и православни, Петар и Павле нису се увијек слагали, а сам Павле свједочи да се Петру супротставио у лице. Њихово заједничко прослављање показује да светост оставља простор за разлике, напетости и међусобну критику, јер Црква окупља људе различитих дарова, слабости и погледа који припадају једноме Христу. Зато су Цркви потребни и Петар и Павле.

Ако Петра препознамо као памћење, као оно што је постојано и непомично, видјећемо да и оно, препуштено само себи, може изгубити будућност, јер чему памћење прошлости ако нема наде и погледа усмјереног ка ономе што долази? Зато је Павле покрет и пут, јер се без њега памћење може претворити у страх и затвореност. Петар је камен, а Павле пут и мисија, па, славећи их заједно, славимо и Петрово исповиједање: „Ти си Христос, Син Бога живог“, и Павлове ријечи: „Нема више Јудејца ни Јелина.“ Ако славиш Петрову љубав према Христу, слави и Павлову слободу у Христу.

Петар и Павле, два различита човјека, двије различите визије и два различита карактера, своје јединство нису пронашли у одрицању од сопствених погледа, јер их је ујединио Христос. Петар није морао постати Павле, нити Павле Петар, јер Христос свакога прима у његовој јединствености. Управо зато што су припали Христу онакви какви јесу, могли су истински припасти и један другоме, у загрљају.

Свако од нас у себи носи и Петра и Павла – и слабост и самоувјереност – па, славећи данас њихов подвиг, препознајемо и сопствени пут ка Христу. Један се одрекао Христа јер је мислио да је најхрабрији, па се онда уплашио, док је други прогонио Христа јер је

мислио да зна и да је у праву. Колико сам пута у животу мислио да сам најхрабрији, а показао се као кукавица, и колико сам пута био увјерен да сам у праву, а нисам био? О томе дубоко размишљајмо, браћо и сестре, док се молитвено припремамо да припаднемо Христу и да се Он усели у наше срце.

Ако се смиримо, заплакаћемо као Петар после издајства и прогледати као Павле после обраћања, па ћемо схватити да је различитост међу нама дар и да нас она не мора раздвајати уколико сви припадамо Христу.

Амин. Господе, нека тако буде.